

Cenâb-ı Allâh buyuruyor ki: **“Kim güzel bir şefaate şefâatte bulunursa ondan kendisine bir hisse vardır. Kim de kötü bir şefaate şefaatte bulunursa ondan kendisine bir (günâh) pay vardır. Allâh her şeye hakkıyla kadir ve nâzırdır.”** (Nisa s. 85)

Ebû Dâvud, Taberânî ve Hâkim'in İbni Ömer (r.a.)'den yaptıkları rivayette, İbni Ömer (r.a.) dedi ki: Resûlüllah (s.a.v.)'in şöyle buyurduğunu duydum: **“Kimin şefaati ilâhî hudutlar(ın tatbikine) engel olursa, şüphesiz ki Allâhü Teâlâ'nın hükmüne aykırı olmuş olur.”**

Kötü yolda aracılık etmenin birçok çeşitleri var:

1. Kadılık, beylik ve mütevellilik almak için ehil olsun, olmasın aracılık etmek. Çünkü bu gibi makamları arzulamak ve elde etmek isteyenler için aracılık etmek şerefli Hadîslerle men olunmuştur.

2. Ehil olmayan veya daha ehil kimseler varken bir kimsenin imâm olması için şefaatte bulunmak. Müezzinlik için de böyledir. Kur'ân öğreticiliği veya diğer hususların muallimliği için de (ehil kimse dururken şefaatchi olmak böyledir). Böyle bir şefaatte bulunmanın sebebi, cehalet, aç gözlülük, akraba ve dostları sevmek ve korumaktır. Halbuki Allâh'ı ve kendi nefsini sevmek daha iyi ve daha uygun değil midir?

Sebeplerden biri de insanlardan utanmak, şefaet etmediği takdirde ayıplanmaktan endişe duymaktır. Halbuki Yaratan, nîmeti veren, zarar ve menfaate kâdir olan Allâh (c.c.)'dan utanmak daha önde gelir; aynı zamanda daha lüzumludur. Düşmanlıktan korkmak veya makamının, elindeki bol rızkın kaybolmasından endişe duymak da bu sebeplerden biridir. Allâh (c.c.)'dan korkmak daha uygundur. Kötü yolda şefaatin karşıtı, iyi yolda şefaet etmektir. Cenâb-ı Allâh buyuruyor ki: **“Kim güzel bir şefaate şefaatte bulunursa ondan kendisine bir hisse vardır.”** (Nisa s.85)

(İmam-ı Birgivî, *Tarikat-i Muhammediyye Tercümesi*, s.360-361)